

ZÜRICHSEE

Córrec de silenci mut, dens de calitja humida.
A mig pendís de la nostra edat, fondal avall
cap al llac, un home atura un batre
afogat de gavines. Llac espillat d'ungles!
Ull clivellat de la terra! Per l'entreuix del cel
com regala sang el puig antic dels homes!
Nin o ja noy, rusc, com t'eixamenes de crims
per l'ayre que us lliga! Ara, d'aquesta vora, arriba
l'enllapissada de la nafra solar.

Llac! Espill viat de sang! Fondal obert! Tancat! Ulls!
El cor del temps cedeix a aquesta voliaina roja.
Es reticula, vibra, entre filats d'espai bessons,
ara que l'ayre es refreda. Temps encebat de gluen!
Punt angulat d'arestes! A l'enxarxat de l'ull
com es sangtraeix la malva còrnia del vespre!
Iris o bé deu, canal, quina closa lenticular
glaça el bri que us grifolla? Ara, cristallí enfora, brunz
l'enllardissada de l'ungleig lunar.

Viaró de llums madur, dur de ferritja rodona.
Del cor glaçat dels anys, calladís amunt,
llisca, amunt, la brillantor sonora
el món absent dels pares. Clivell ensementat d'espurnes!
Tija vibrant de paraules! Per l'angulat de llums
quins rierons de veu distintament germinen?
Crims o ja mots, gruix rodonenc de l'ull,
quin buf de records us congela! Ací, d'aquesta vora, lluu
el cristall de la sangassa solar.